

prekogranični "orkestri", koji su godinama davali ritam pokoravanju hrvatskoga naroda po tom obrascu. Ni donedavni ministar vanjskih poslova Stier, kao ni njegov predhodnik Kovač, nisu se znali uhvatiti s time u koštač, unatoč tomu što je i djeci bilo jasno da se takvom političkom promidžbom na razne načine pokušalo utjecati na obaranje vlasti, a u konačnici kompromitiranje Hrvatske u iskoraku ili pohodu naprijed. Glavni razlog tomu, osim izostanka snažnijega diplomatskog i političkoga djelovanja te marginalizacije znanosti, žestoka je opstrukcija svakome obliku lustracije, koju se propustilo provesti u više situacija, nakon ustavne povijesne prekretnice odbacivanja komunističkog sustava. Neki će reći da ideja pomirbe nije mogla ići paralelno s lustracijom. No lustracija je, kako se sada vidi, mogla biti jedino preduvjet pomirbi. Pomirba nije saživjela jer nije bilo lustracije. Umjesto lustracije svjedočimo obnovi mnogih metoda karakterističnih starih sustavima. Je li sada Davor Ivo Stier suočen s jednom o tih metoda? Pokušava ga se kompromitirati preko djeda i njegova sudjelovanja u ratu na strani režima NDH, upravo po rečenome instrumentalnom uvjetovanju. Zar na neki način to nije i sam predvidio u svojoj knjizi "Nova hrvatska paradigma" 2015., kad je jasno napisao če "dio elita pokušati zaustaviti novu paradigmu poticanjem starih ideoloških sukoba". Premda su ti sukobi, kako napominje, veoma skupi za društvo, oni su za vladajuću elitu jeftina investicija koja olakšava njezin opstanak. Po njegovim riječima, ideološki sukobi produljuju život "novoj klasi", kao što su nekoć atentati na jugoslavenske diplomatice produljivali međunarodni legitimitet SFRJ, a posve je vjerojatno da su te "terorističke napade" isplanirale i izvršile same jugoslavenske obavještajne strukture, kao što se ni sada ne može isključiti mogućnost, kako dodaje, da besplodne ideološke sukobe potenciraju slične strukture.

Može li u HDZ-u zaživjeti demokršćanska dimenzija bez Stiera?

Iz Plenkovićevih istupa nakon ostavke Davora Ive Stiera na mjesto ministra vanjskih poslova i potpredsjednika Vlade dalo se iščitati premjerovo nezadovoljstvo što se nije angažirao u raščišćavanju odnosa s Mostom i što nije aktivnije sudjelovao u rekonfiguraciji nove vladajuće većine, napose u lokalnim izborima. Nasuprot tomu,

u posljednjem intervjuu jednome tjedniku, Plenković nastupa pomirljivije. "Stranku želim smjestiti ondje gdje se s njom može identificirati najveća većina hrvatskih građana – u poziciju narodnjačkog desnog centra s jasnom demokršćanskom dimenzijom

Kad se Stiera ne može "kompromitirati" zbog svojih gledišta prema NDH, pokušava se na osnovi njegova svjetonazora. "Ne znam je li član Opusa Dei, ali sigurno je blizak s onim dijelom ovdašnje Crkve, koji je previše desno, čak i za većinu hrvatskih biskupa. Osim toga, kao ministar u tišini se okružio ljudima iz emigracije, desne orientacije", kaže u jednim dnevnim novinama premijeru bliska osoba

za koju se zalaže i kolega Stier", izjavio je. Znači li to otvaranje prostora za Stiera, vidjet će se. Plenković je izložen raznim utjecajima, ali i ambicijama za mjesto političkoga tajnika HDZ-a. Na tragu popuštanja napetosti, među dvama najbližim suradnicima koji su se vratili iz Bruxellesa, vjerojatno je i činjenica da su izostale ubočajene izjave nakon primopredaje ministarske dužnosti (21. lipnja) koja se do sada uvijek prakticirala. Samo se moglo vidjeti kako nova ministrica Marija Pejičinović Burić daruje Davoru Ivi Stieru knjigu Benedikta XVI. - Josepha Ratzingera "Eshatalogija - smrt i vječni život". Plenkovićeva izjava o "demokršćanskoj dimenziji" u svakom slučaju otvorit će pitanje može li se u stranci ostvariti ta dimenzija bez Stiera? To tim više što

izrazita predstavnika za razvoj jedne takve dimenzije stranka nema. Napad na Stiera zbog sudjelovanja u manifestaciji *Hod za život* bespredmetan je s demokršćanskih pozicija, ali i zbog stupnja ugroženosti života u Hrvatskoj, bilo da je to izazvano smanjenjem nataliteta ili ogromnim egzodusom mladih iz Hrvatske. S obzirom na tragičnu demografsku situaciju, vjerojatno ni svakodnevne manifestacije, pod tim nazivom, po hrvatskim gradovima i selima, ne bi bile dosta. Na osnovi toga prišvati mu pridjev "katoličkoga fundamentalista" vrlo je kontraproduktivno i samo može izazvati snažniju podršku Stieru kao političaru. Kad se Stiera ne može "kompromitirati" zbog svojih gledišta prema NDH, pokušava se na osnovi njegova svjetonazora. "Ne znam je li član Opusa Dei, ali sigurno je blizak s onim dijelom ovdašnje Crkve, koji je previše desno, čak i za većinu hrvatskih biskupa. Osim toga, kao ministar u tišini se okružio ljudima iz emigracije, desne orientacije", kaže u jednim dnevnim novinama premijeru bliska osoba i pritom se navodi kao argument ime državne tajnice Zdravke Bušić (zar Zdravka Bušić nije bila tajnica dr. Franje Tuđmana u jednom teškom i opasnom vremenu, op. a.) te pomoćnike ministra Josepha Gene Petrića i Tome Gallija. Predbacuje li se time i Tuđmanu da se okružio ljudima desne orientacije i k tome još iz emigracije? Sve češće smo svjedoci poticanju svjetonazorskih i ideoloških sukoba koji se vode beskompromisno na svim razinama. U Hrvatskome saboru ti sukobi prelaze u izljeve primitivizma. I vratimo se na početak teksta, Pavlovlevu refleksu, odnosno već jasno objavljenome "Stierovu backgroundu". Taj će biti aktivan koliko to bude potrebno za eventualno utišavanje Davora Ive Stiera. Ovisno o političkim potrebama, određivat će se "dužina ideološkoga lanca". Prihvati li kondicioniranje, bit će onemogućen u svakom radu, pa i kao zastupnik, jer ondje ga već čekaju "svijetleći pogledi". Nametnje krivnje onemogućuje slobodnu ličnost. Starogrčki basnopisac Ezop sve je to lijepo opisao u basni "Vuk i janje". Sad je jedino pitanje: hoće li predsjednik HDZ-a Andrej Plenković nasjeti tome stereotipu i zbog "ustaškoga djeda", kojega su mediji ubacili u ideološku arenu, odreći se Ive Davora Stiera, kao političkoga tajnika HDZ-a? To će istodobno biti znak da će se ideološki sukobi nastaviti i da će "novu hrvatsku paradigmu" ubiti "nova klasa" svojim starim oružjem.

Odgovor sudionicima tribine predstavljanja knjige fotomonografije: „Jasenovac 1945.-1947.“

**Sastale se delije
nasred zemlje Croatiae
nisu pročitali ni jedan dokaz, ali su
zaključili da su logor Jasenovac
uništile nakon 1956. godine – ustaše!**

U organizaciji Privrednika i Srpskoga narodnog vijeća, te ratno-huškačke kamarile, sudionici predstavljali knjigu Đorđa Mihovića, bez autora i bez ijednoga primjerka knjige! Sudionici ove "promocije", Saša Kosanović, dr. Nataša Mataušić, Tihomir Ponoš i Milan Radanović očito **se ne mogu pomiriti** s našim otkrićem da je jasenovački logor postojao nakon 1945. godine

Pišu:
mr. sc. BLANKA MATKOVIĆ
i prof. STIPO PILIĆ

Utorak, 7. lipnja 2017. u prostorijama Srpskoga nacionalnog vijeća (SNV), nekadašnje propagandne utvrde Lazara Bačića, krenuo je novi udar nekih novih snaga na „revizioniste“. U skladu s rado koštenim pojmovima ondje udruženih propagandista, njima će vjerojatno odgovarati nazvati ih „antirevizionistima“. Ne događa se to slučajno, nego povezano sa slaganjem nove „hrvatske“ vlade. A budući da su propagandisti dio te vlade, nije čudno što je to što propagiraju toj novoj vladi i, još važnije, što poručuju onima zbog kojih su se sastali i održali svoju terevenku. Oni to čine sa slaganjem svake hrvatske vlade do sada i to im je očito misija. Treba nekako tražiti novac, barem prividno zaraditi ga i opravdati hrvatskoj sirotinji trošenje toga novca.

Tribinu je vodio provjereni „hrvatski domoljub“ **Saša Kosanović**, završeni srednjoškolac i dokazani „ekspert“ za sva znanstvena pitanja. Predstavljači knjige bili su predsjednica Upravnog vijeća JUSP Jasenovac **dr. sc. Nataša Mataušić**, provjereni novinar još provjerenijega *Novog lista*, navodno i povjesničar, **Tihomir Ponoš** i nova snaga iz Srbije, stanoviti povjesničar i nostalgičar **Milan Radanović**. *Sastale se delije nasred zemlje Croatiae*. Predstavljanju svoje knjige nije nazočio autor **Dorđe Mihovilović**, za što predstavljači nisu imali suvislo opravdavanje. Izvješće o tribini može se vidjeti na poveznici: http://www.portalnovosti.com/istina-u-758-slika, a tijek cijele tribine: https://www.youtube.com/watch?v=pc_wJ2vllKU.

U posljednjih nekoliko godina, naročito od objavljanja knjige *Jasenovački logori – Istraživanja u svibnju 2015.*, mi, koautori izvornoga znanstvenog rada „Poslijeratni zarobljenički logor Jasenovac prema svjeđačanstvima i novim arhivskim izvorima“, izloženi smo linču što ga provode razni mediji (koji umjesto da izvješćuju ustvari

propisuju nove dogme i sude), režimski povjesničari (u čije leno smo dirlnuli), izloženi smo i bezobraznomo ignoriranju državnih institucija (Ured Predsjednice RH, Vlade RH i Ministarstvo kulture, uključujući tri ministra kulture i to Berislava Šipuša, Zlatku Hasanbegovića i Ninu Obuljen Koržinek) kojima smo se između siječnja 2015. i travnja 2017. u više navrata obratili. Nismo iznenađeni ovakvom hajkom i na nju smo bili spremni jer smo se, proučavajući milijune dokumenta, nebrojeno puta uvjerili u *modus operandi* protiv svih onih koji se usude prekršiti pionirsku zakletvu i skrenuti s partiske crte. A u nedostatku Golog Otoka i sličnih „ustanova“, čuvarama tekovina revolucije drugo i ne preostaje. Privrednik i Srpsko narodno vijeće (SNV) postali su ratnohruškačka kamarija koja je od prošle godine preuzeila štafetu palicu od **Slavka Goldsteina** u napadima na nas i naš rad koji im predstavlja glavnu smetnju. To smo znali od početka, samo smo čekali kada će netko konačno to i otvoreno reći. Pa što ti hrabri ljudi, koji nas, usput rečeno, nisu viteški pozvali na dvoboј i time nam dali mogućnost da demokratski iznesemo svoje mišljenje, argument, pa i obranu, rekoše na toj svojoj terevenki?

Dr. Mataušić kao Dobrica Čosić

Uvodnim se dijelom javio, pojavio i objavio medijski mag Saša Kosanović. Uz spominjanje novih pristupa ratnomu logoru Jasenovac, voditelju tribine Kosanoviću osobito smeta uvođenje „nekakvoga poslijeratnog logora Jasenovac“. Po svemuogućemu i svemočnomu Saši, knjiga završava sve one razgovore koje po njemu nije trebalo dokazivati, a to je činjenica da logora u Jasenovcu nije bilo poslije 1945. godine, žečeći time potvrditi već otrcane fraze Drage Pilsela objavljene u *Jutarnjem listu*.

Predstavljući goste, posebno je važno bilo istaknuti da je gost koji dolazi iz Beograda, dakle Milan Radanović, u tu situaciju da dolazi iz Beograda, doveden nizom „obiteljskih okolnosti“. Nije političkih, niti ratnih, ne daj, Bože. Rata više nema, sada je zanimljivo rabiti sintagmu „obiteljski“. Milan se, vidi to, nakon svih ratnih zbijanja vratio u Hrvatsku i sada radi na relaciji Zagreb-Beograd, a autor je rada o „zločinačkoj“ kolaboraciji u Srbiji. Što radi na toj relaciji, ne reče nam simpatični Kosanović. Bratstvo i jedinstvo ponovo gradi? Osim što na predstavljanje knjige nije došao njezin autor, koliko je važno širiti tu važnu

knjigu, predstavljači nisu „donijeli“ ni jedan primjerak. To je svakako jako zanimljivo i nama do sada nepoznat način predstavljanja knjige. Prije će biti da je izlazak knjige poslužio predstavljačima za njihov propagandistički nastup i istup da konačno „dotoku“ te dosadne revizioniste. A prvo pitanje koje Kosanović postavlja dr. sc. Nataši Mataušić sugestivno je i odmah negativističko, a to je da ta knjiga napokon dokazuje, ono što je već napisao *poznati povjesni stručnjak Drago Pilsel*, kako logora u Jasenovcu poslije rata nije bilo. Suglasje i demokracija na izvorima hrvatskoga KPH na čelu s crvenim ustašom Pilselom.

Spomenuta doktorica „demokratski“ se slaže sa Saškom da „ovakva količina fotografija dokazuje kako logor nije mogao tada onđe postojati, a da je postojao, on bi bio pod posebnim režimom, nedostupan civilnim osobama i snimateljima fotografija“. Možeš misliti, fotografii cijelog svijeta gurali se snimiti taj ogromni jasenovački logor i eto - fotografije o njemu poslije rata nalaze se u stotinama zbirki i galerija. Samo ih revizionisti ne žele spominjati i koristiti, jer im tobože ne idu u prilog. A dokaz tome da je sve bilo „slobodno“, Mataušić „dokazuje“ činjenicom da o Staroj Gradiški nije sačuvano toliko fotografija jer je onđe ipak postojao logor (hoće li to i neki drugi put reći?). Uvažena doktorica nam, naravno, ne objašnjava na osnovi čega ona zaključuje da je taj prostor bio „čist“ i „slobodan“ i što to znači, što time želi reći? Pa on je, koliksu su nas učili i naučili, navodno sloboden od 2. svibnja 1945., a Stara Gradiška još i ranije. I tu odjednom dr. Mataušić stavljala nagaznu minu na svoj jezik i mozak (i naš!), „tu se (iz fotografija) vidi kako je logor jednostavno raščišćavan 1945., 46.“.. Logor se, po njoj, „sam raščišćavao“ ili ga je ipak netko raščišćavao? Tko? Priložene fotografije to ne će i ne mogu pokazati i dokazati. Jedna dr. specijalistica za fotografije jasenovačkih tema i logora, ne zna gdje bi mogao biti taj logor i ponavlja već otrcanu tezu **Radovana Trivunčića** kako je mjesto Jasenovac bilo također potpuno razrušeno. Ne bismo o fotografijama, niti o izboru, o tome nekom drugom prilikom i na drugom mjestu, ovdje samo toliko da smo hrvatsku javnost u svezi s time upoznali u našem dobro poznatomu odgovoru Trivunčićevu prepisivaču Slavku Goldsteinu povodom izlaska njegove knjige pamfleta. No, zbog čitatelja, još jednom ćemo ovđe citirati pisane izvore tadašnjega kotarskog Narodnoslobodilačkog odbora (KNOO) Novska. Tko je sve palio i zapalio Jasenovac, nije baš tako

jednostavno, kako navodi Goldstein, ali ovdje se ne ćemo time baviti jer imamo točan i jasan izvor i podatak za ukupan broj kuća i broj srušenih kuća u Jasenovcu. „*Ukupan broj kuća u Jasenovcu 1945. iznosio je 494, od čega je potpuno srušeno 80 kuća, a manje oštećeno 130*“ (Državni arhiv u Sisku, f. 19, Narodni odbor kotara-NOK Novska, kut. 62). Jasenovac je doista bio najrazrušenije naselje u kotaru Novska, ali ukupan broj svih razrušenih, odnosno oštećenih kuća iznosio je dakle 210, a ne 433 kako navodi Goldstein pozivajući se na ničim potkrijepljenu postojeću literaturu. Iz navedenoga, čitljivo je da dr. Mataušić, najblaže rečeno obmanjuje javnost, prešućujući daleko važnije izvore državnih vlasti o kojima je javnost već upoznata. Bolje je reći vježba naučeno gradivo svoga učitelja **Dobrice Čosića** po kojem svaka laž ponovljena deset puta postaje istinom, a Srbi su posebno umješni u tome. Ipak ona pokušava biti i dobar propagandni plagijator svoga učitelja Slavka Goldsteina.

Iz daljnog dijela pohvale knjizi, Mataušić govori kako su fotografije „izuzetno važan dokument i da one govore više nego bilo koliko riječi o tim fotografijama, te će čitatelji (valjda gledatelji, jer nema teksta, odnosno ima ga jako malo, bez temeljne kritike) imati mnogo više toga vidjeti, a to je da je logor tobože bio toliko razrušen da onđe više nije moglo biti ništa.“

Tako govori osoba koja je doktorirala na temi fotografija i njihovih analiza kao dokumentata. Ona bi moralna, možda i na njezinu žalost, ali i žalost brojnih idejno njoj sličnih, utvrditi točnost i netočnost, objektivnost i subjektivnost i ukazati na neke fotografije kao falsifikate ako to jesu. Sve je to u svojoj monografiji Mataušić utvrdjivala riječima i tekstrom, ali sada radije šuti o fotografijama po onoj da „slika govori tisuću riječi“. Gospodo, povijest je verbalna znanost, povijest je priča, a ne šutnja. Ne mislite da ćete sada i nas, kao i svoju istomišljeničku jednoumnu publiku ušutkati. Upravo razrušenost govori u prilog logoru, zatočenicima i kažnjenicima posje rata, a ne da onđe nije bilo ništa i nikoga.

Ti ljudi očito ne vole čitati

Poslije toga štafetu palicu preuzima ponovo voditelj tribine, sveznadar Saša kojemu je nevjerojatno da se sada na tome prostoru, gdje su ljudi pokapani obrađuje zemlja. To samo govori koliko Saša zna o tome vremenu, pa i Jasenovcu, ali i novim vlastima, koje

su sve organizirali, pa i obrađivanje zemlje, makar ono bilo i na grobištima. Naravno, pod uvjetom da su tamo bila grobišta. I da se odnose na ratni logor? Kroz cijeli se rat „gladiovalo“ i nova narodna vlast moral je pokazati i dokazati kako je spremna iskorijeniti tu pošast unatoč svemu i dokazati se

dovi). Na drugom mjestu dokumenti govore: „*Da mjesnim vlastima nije bilo svejedno što se događa u logoru govori nam zabilješka od 26. veljače u urudžbenom zapisniku prema kojoj je iznošenje materijala iz logora zabranjeno*“ (Državni arhiv u Sisku, f. 321, Mjesni narodni odbor Jasenovac, u.z. za 1946., br. 347; Radovi, 363) Ali tko je vido i to čitati, Milan je tek u prvom razredu, upao u Privrednik iz traktora, njemu se samo fotke gledaju. I to po narudžbi učitelja S. Goldsteina. Mjesne vlasti na svoj upit Ministarstvu unutrašnjih poslova što i kako s materijalom iz logora „*15. svibnja 1946. daju se upute za izvoz materijala iz logora*“ (Državni arhiv u Sisku, f. 321, Mjesni narodni odbor Jasenovac, u.z. 1946., br. 409; Radovi, 375). Ove zabilješke i gornji dokumenti Narodnog odbora kotara Novska dovoljno govore o jasnoj organizaciji iznošenja i podjele materijala i cigle iz Logora III.“

Voditelj Saša pita se gdje je ta „jasenovačka mitologija, jugoslavenska mitologija, ako je sve od logora u Jasenovcu uništeno“? E, moj Saša. Da nisi bio toliko lijep čitati, ako ništa drugo, onda barem službenu stranicu JUSP Jasenovac, onđe bi bio našao odgovor na svoje pitanje. Ako je u Jasenovcu sve bilo uništeno, zbog čega se „*u izvješće Konzervatorskog zavoda Narodne Republike Hrvatske od 15. travnja 1956. navodi da još postoje tragovi baraka i građevina (temelji i dio zidova), a velikim dijelom bila je sačuvana ciglana, dijelovi logorske pruge i temelji logorskog zida*“? U istom izvješću Konzervatorskog zavoda Hrvatske dalje se navodi: „*Predložene su mjere za zaštitu ostataka zgrada te obilježavanje i uređenje masovnih grobnica. Tragom temelja logorskog zida postavljena je ograda od žičane mreže, a logorski objekti označeni su pločama s natpisima*“ (<http://www.jusp-jasenovac.hr/Default.aspx?sid=5083>). Naravno da se ne postavlja pitanje tko je i kada sve to uništio. Pa, zna se, krivci za sve – ustaše. Poslije 1956.? Reci ako smiješ, da nisu!

„Povjesničar“ Ponoš ne čita ni mrežnu stranicu JUSP Jasenovac

Priskrbe u pomoć novinar Tihomir Ponoš kako je oranje bilo „čista nužda ljudi“. Po njemu se uopće logori poslije rata nisu čuvati i većina ih je uništена. Odmah. Tito sve pustio na slobodu, pa tko je to vido kojeg zatočenika. Možeš misliti, ovakav lakonski govor je nešto što danas mogu izreći samo

novinari *Novog lista* neskloni dubljem istraživačkom oranju.

Kao primjer Ponoš navodi i Goldsteinu zanimljiv logor Sachsenhausen kod Berlina koji je bio i poslijeratni logor, ali to je bilo pod Sovjetskim Savezom i Staljinom. A Jugoslavija je bila Titova i samo Titova? Kakav Staljin, kakav SSSR? Ponoš u stilu N. Mataušić i svih „dobrih Čosićevih Srba“ ponavlja već ranije opovrgnutu lažu kako je u Jasenovcu bilo uništeno oko 95 posto kuća i kako onđe nije bilo ničega. Navodi kako je „bilo iluzorno čuvati zid (koji je prema opisu stanja stručnjaka Konzervatorskog zavoda iz Zagreba postojao još 1956.) budući da je postojala tolika potreba građevinskoga materijala“. Toliko iluzorno, da su stražari koji su čuvali taj zid u studenome 1946. ubili čak i Srbina, inače čuvara jasenovačkih svinja, Vladimira Trivunčića. Misli li on na 1945. ili 1956., do kada je navedeni zid još postojao? Ne, nisu to napisali Blanka Matković i Stipo Pilić, to su napisali spomenuti konzervatori, a mi smo to samo prepisali, kao što smo gore naveli, s mrežne stranice JUSP Jasenovac. No oni ni to ne čitaju, zaboravili čitati. I zaboravljaju srpske poslijeratne žrtve u Jasenovcu i jasenovačkome logoru, kako bi „zgodnom“ inverzijom nas pretvorili u ni manje ni više nego rasiste, jer navodno iz Jasenovca izbacujemo srpske žrtve, iako su srpske žrtve poratnog logora Jasenovac izbacili upravo sudionici ove tribine.

Na ovo se pitanje nadodaje N. Mataušić koja naglašava kako je 1945. tobože civilne žrtve trebalo što prije zaboraviti i sada slijedi osuda Hrvatske jer je Hrvatska u Drugom svjetskom ratu kolaborirala s nacistima i imala veliki broj žrtava među vlastitim narodima (ali ne i svom), zbog čega se Jasenovac trebalo što prije zaboraviti. Hrvatska je, prema njoj, sve činila kako bi što prije i što više zaboravila civilne žrtve Drugoga svjetskog rata, pa i Jasenovca. Tolike knjige, priče, radijske i TV emisije, filmovi, na tisuće njih, nije to valjda zaboravila dr. Mataušić. Samo je Jovan Mirković do 1990. uspio nabrojati preko 3 000 knjiga, publikacija i članaka o temi ratnog Jasenovca. To znači da se godišnje o Jasenovcu tiskalo barem prosječno 67 knjiga i članaka, odnosno barem pet mjesечно, tj. u prosjeku najmanje jedna tjedno. Tu su još desetine dokumentarnih emisija, najčešće istoga propagandističkog tipa kakva je ona u Privredniku. Svake godine, sve do danas, o tome se u svim medijima govori tijekom cijelog mjeseca travnja, a često se to produžuje i u svibnju. Možda bi navedena skupina željela svoje

svakodnevne „mise“ kako bi konačno oprala mozak svima koji i pokušaju razmišljati. Ili je Nataša išla po onoj „što se babi tilo, to joj se i snilo i govorilo“. I sada slijedi najznačajniji dio odgovora zašto u Jasenovcu nema nikavih ostataka? Prema njoj, to je jednostavno zato što je to bila ideja Bogdana Bogdanovića. Zanimljivo! Naravno da ne odgovara zašto je to bila njegova ideja, kao ni to zašto projekt nisu dobili umjetnici iz Hrvatske. Odgovor nije težak, ali ostavljamo ga za jednu drugu priliku i mjesto. Ona tijekom tribine kao da brani Bogdanovića jer je išao na sravnjivanje kompletne terene.

Partijski povjesničari Mataušić, Ponoš...

Jasenovac, prema Miljanu Radanoviću, u Jugoslaviji nije bio prepoznat kao središnje mjesto stradanja cijele Jugoslavije, a žal je i za tim što Josip Broz Tito nije nikada službeno posjetio Jasenovac. Radanoviću je to još jedna od Titovih krupnih pogrešaka. Upravo u toj manipulaciji s koncentriranim i središnjim koncentracijskim mjestom i logorom i jest problem. Tito je trebao pričekati Milana i poslušati njegov zov. Kao da bi Jasenovac s tim posjetom bio manje ili veće stradalničko mjesto. U glavama nekih i danas bez velikog vođe nema ni velikih mesta. Na prvi pogled djeluje komično, ali u biti je tužno i tragično, jer se događa u Hrvatskoj i to u 21. stoljeću.

S. Kosanović odjednom se prisjetio tzv. Vukovjevićeve Komisije (radi se o Državnoj Komisiji za žrtve rata i poraća koja je trebala popisati sve te žrtve, ali...) koja je navodno pokrenula val revizionizma, a posebno isticanje dva totalitarizma, kao dva ista zla. Pričom o dvama totalitarizmima, zaključuje Kosanović, želi se na neki način NDH-a učiniti „manje zločinačkom“, a „zločinačka“ je jer su tako znanstvenim metodama dokazali arbitri Partije.

Ponoš mu na to replicira kako se ne ide za tim da se umanje zločini NDH-a, nego da se NDH-a potpuno izbaci kao zločinačka tvorevina ako je ona uopće napravila ikakav zločin. Po njemu se ne radi o revizionizmu nego o negiranju i pokušaju prevredovanja. Što mi to negiramo? Poratni ili ratni logor? Ili ipak Ponoš negira cijelu emisiju. I tko je onda negacionist i to onaj koji usput negira stradanje jasenovačkog svinjara Trivunčića? Nova se rasprava o Jasenovcu po njemu „uspjela nametnuti kao jedan od legitimnih diskursa u javnosti“, ali u pristojnim državama o tome se ne raspravlja i ne razgovara, takvi se isključuju (ekskomuniciraju) iz društva. Za tako nešto ipak nismo čuli, iako nam on navodi primjer Davida Irvinga. Štoviše, spomenut ćemo disertaciju Blanke Matković koja je obranjena na jednome veoma uglednou sveučilištu i zapitati se što bi Ponoš rekao o ispitivačima, dakle vrsnim profesorima i stručnjacima, pred kojima je ta disertacija obranjena? Da ih treba izbaciti i iz akademikske zajednice i iz društva? Ili je svojim riječima želio reći da jedno sveučilište koje se nalazi u svjetskome vrhu ne ulazi u kategoriju „pristojnosti“, barem ne onako kako to definira novinar *Novog lista*? Vjerujemo da će svjetska akademika zajednica znati uvažiti tako važno mišljenje.

U pogledu totalitarizama, Ponoš govoriti samo o razlikama između totalitarizama, ali ne o sličnostima. Njega čak smeta i sam spomen 23. kolovoza te on za njega to uopće nije spomen totalitarizma. Štoviše, Ponoš lejninički zaključuje da je sporazum Hitler-Staljin klasični imperialistički sporazum, kao i Munchenski. Znači u Munchenu su se sporazumjeli nacisti, fašisti i europski demokrati koje također treba staviti u totalitariste. Dapaće, Ponoš taj datum i Deklaraciju o totalitarizmima (koju je prihvatio i Hrvatski sabor) postavlja kao problem za koji ne iznosi otvoreno da bi ga ukinuo, ali njemu to ne treba. Kakav zaključak povjesničara Ponoša! Sva sreća da ga nitko ne uzima za ozbiljno.

Mataušić ide još dalje pa ističe kako se Jugoslaviju ne može „izjednačavati sa zemljama realnoga socijalizma koji su imali STASI, niti je ona imala na tisuće žrtava svoga sustava“. Ne, Jugoslavija nije imala STASI, ali je imala Oznu, Udbu, KNOJ, KOS, narodnu miliciju, društvenu samozaštitu, itd. Te su mirovorne institucije preko svojih janjaca likvidirale više od sto Hrvata samo u inozemstvu, što je vjerojatno najveći broj likvidiranih po tim Titovim dobrinama. Zbog likvidacije jednoga od njih – Stjepana Đurekovića - dva pravka tih institucija, nedjelovanjem hrvatske pravne države, a djelovanjem njemačke pravne države trenutačno trunu u njemačkim zatvorima. Nije naše da upućujemo Mataušiću na literaturu o stradanjima Hrvata i drugih naroda u poratnom razdoblju jer doktorica bi barem one osnovne izvore trebala poznavati. Dovoljno je da „skoči“ do Gračana ispod Sljeme u Zagreb, pa malo dalje do Macelja, Tezrog, Barbarine Rova, Kočevskoga Roga... Ne vjerujem da će nas poslušati jer je prolazila ili prolazi škole, tečajeve i kurseve partije koja

zapovjeda ubijanja, ali zabranjuje bio kakav govor o njima. I zato postoje revizionisti.

Izvorne dokumente proglašavaju falsifikatima

Na pitanje maga Saše spomenutome Radanoviću o jasenovačkome postavu, Mile se autorativno postavlja i ističe kako su teorije o totalitarizmima osporene još 80-ih godina, dakle u vrijeme dok je kod nas još uvijek postojao totalitarizam. Velika je to i umna znanstvenost u obliku pisane pohvale o totalitarizmu u totalitarizmu. I onda odjednom, bez ikakvih pitanja voditelja, poznati veliki znanstveni autoritet Srbije i Hrvatske, na relaciji Zagreb-Beograd, preko priče o „radikalnim revizionistima“ i „negacionistima“, sjeti se našeg rada o poratnemu logoru opisavši ga kao „kvaziznanstveni rad“. No na Milinu nesreću taj „kvaziznanstveni rad“ prošao je strog i dugotrajan recenzentski postupak te zadovoljio sve standarde Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti čiji su ga stručnjaci okvalificirali kao izvorni znanstveni rad te je kao takav objavljen u „Radovima“ Zavoda za povijesne znanosti HA-ZU-a u Zadru. Osim toga, dijelovi tога istog rada korišteni su u već spomenutoj disertaciji Blanke Matković koja je u listopadu 2015. obranjena na Odsjeku za povijest Sveučilišta Warwick u Velikoj Britaniji, jednomo od najboljih 50 odsjeka za povijest na svijetu. Disertacija je obranjena pred ispitivačima dr. Danielom Branchom koji je doktorirao na Sveučilištu Oxford i bio na postdoktorskom studiju na Sveučilištu Yale te dr. Alexandrom Korbom, ravnateljom Centra za istraživanje holokausta i genocida Stanley Burton na Sveučilištu Leicester. Pitanje je jesu li svi ovi argumenti ono što zaista smeta „istoričaru“ Milan Radanoviću (čije nam kvalifikacije ustvari ostaju nepoznate) koji u nedostatku znanstvenih protuargumenata ispaljuje jedini metak koji mu je ostao u cijevi – „kvaziznanost“. Mile ide i korak dalje pa naše pisane dokaze naziva falsifikatima, a jedan je od tih falsifikata i „elaborat o iskapanjima i ekshumacijama 150 skeleta“. Mile je ovđe teško pobrkao lončice pa je tako pod istu kapu strpao dvije različite stvari i time otkrio svu dubinu vlastitoga neznanja. Broj ekshumiranih koje Radanović spominje utvrđen je u ekshumacijama 1986. I da se razumijemo, ne radi se o 150, nego o 152 ljudska osta (Radović, 394.). Možda Mili ne znače dva čovjeka ništa, jedan-dva više-manje, ali nama ipak znače. Elaborat na koji se Radanović

poziva onaj je iz 1964. Ukupno je prilikom toga istraživanja otkriveno 284 ljudska žrtava u šest grobnica. Dvije su grobnice manje, jedna s dvjema, a druga s trima žrtvama. U jednoj grobnici nalazio se osam žrtava, u drugoj je 26, trećoj 48 i najvećoj 197 žrtava. (Radović, 392.). Pamćenje kao osnovnu tehniku povijesnoga učenja mali Mile treba još vježbati. Ovaj njegov pristup i neznanje nije samo nepristojno, ono je bezobrazno.

Otkad smo objavili knjigu Jasenovački logori – Istraživanja u svibnju 2015., nas dvoje autora izloženi smo linču koji provode razni mediji i režimski povjesničari (u čije leno smo dirnuli), ali i bezobraznomet ignorišanju državnih institucija (Ured Predsjednice RH, Vlade RH i Ministarstvo kulture, uključujući tri ministra kulture)

takvu. Ako se ne javi, znači da laže, što i nije nešto novo s obzirom na društvo u kojem se nalazi i koje smo već razotkrili kao članove Čosićeve akademije laži. „Sporu“ izjavu, Milane Radanoviću, napisala je Ljubica Štefan, što je u našem radu jasno navedeno u bilješci, a ta je osoba davno, živeći u Beogradu, dobila priznanje „Pravdednik među narodima“. Želi li Mile reći da Židovi takva priznanja daju rasistima? A zbog čega je Štefan uopće našla svoje mjesto u dijelu našeg rada? Odgovor na to krije se u osnovnim postulatima znanosti. No Radanovića kao „vrsnoga metodologa“ očito treba podsjetiti da je pregled literature dio uveda u svaki znanstveni rad ili disertaciju, a u svjetskoj znanosti ne samo da je on nužan nego što više i neophodan ne bi li se ustanovili nedostatci u prethodnim istraživanjima i objavljenim radovima (*literature gap*) te time opravdao izbor određene teme. No možda će Mile jednoga dana izbaciti taj dio i unijeti svoju metodologiju. Treba samo završiti prvi razred.

Istoričar Miki

No, što se tiče Srbaca, podsjetnik da mi imenom i prezimenom navodimo jednoga (Vladimira Trivunčića) kao stradalnika na ulaznim vratima poslijeratnoga logora Jasenovac 21. studenoga 1946. (Radović, 378.). I zato smo rasisti! Kako se usudimo izreći ime srpske žrtve pred vratima poslijeratnoga logora u kojem su trunili „samo“ hrvatski zarobljenici kada onđe nije bilo ničega osim slobode i čistoga zraka? Sljedeći put kada Milan bude govorio o „grubome falsificiranju elaborata“, neka prvo dobro i nekoliko puta pročita rad o kojem govoriti. Tek potom možemo govoriti o metodologiji rada i ostalome. Naravno, ako Milan bude do razgovora. On se još ponaša kao da je na traktoru za Srbiju u prvome razredu osnovne škole. Kreni malo dalje i malo više! Samo nebo je granica!

N. Mataušić objašnjava o nekakvim ubojstvima 1942. i uredskim zapisima 1946. o smrti. Svaku osobu i svako ubojstvo mi smo jasno i pregledno utvrdili s izvorima izvan Jasenovca, ali i u Jasenovcu. I njoj predlažemo da sjedne i počne čitati u potpunosti taj rad. Nama to ne znači mnogo, bit će to samo još jedan broj više od nekoliko tisuća, ali možda i ona nešto nauči. Za podsjećanje, osim već spominjanoga Trivunčića, evo žrtava koje mi navodimo. Radi se o slučaju policijskih detektiva Marka Radića i Josipa Batarela koji su strijeljani u Jasenovcu nakon završet-

ka Drugoga svjetskog rata. Spis o njihovoj likvidaciji očuvan je nigdje drugdje nego u Bibliji zločina Drugoga svjetskog rata, fondu Zemaljske komisije za utvrđivanje zločina okupatora i njihovih pomagača (ZKRZ), što nitko od „zakletih“ komunista i neokomunista ni slučajno ne spominje nego ih navodi kao mogući incident narodnih vlasti (Hrvatski državni arhiv, f. 306, ZKRZ, kut. 379, Zh: 28326 i 28327; MNO Jasenovac, urudžbeni zapisnik 1946. br.913; Radovi, 377.). Kao što su partizansko-komunistička ubojstva „greške“, tako su sudski dokumenti „incidenti“. I tako tko zna koliko grešaka, a na „drugoj, suprotnoj strani sve zločinac do zločinca. To je komunistička pravda.

Na pitanje Drage Pilsela postoji li kakva obavijest o iznošenju stvari i materijala iz Jasenovca, naravno N. Mataušić, kao toliki brojni udbaši i partijaši kaže kako takvo nešto nije ni u primisli postojalo. U skladu s time je i njezin stalno iznošenje neistina kako nad logorom nitko nije upravljao i kako je sve to bilo prepusteno stihiji. Moram nju i sve njezine poslušnike razočarati. Na dio postupaka mjesnih vlasti već smo upozorili ranije. Ovdje kao dodatak prilažemo dio još jednoga revizionističkog rada Stipe Pilića o obitelji Gross iz Daruvara, a koji možete naći na poveznici: http://hrcak.srce.hr/index.php?show=clanak&id_clanak_jezik=223830.

Onde se između ostalog navodi kako i tko upravlja logorom u Jasenovcu te utvrđuje postupak iznošenja materijala i stvari iz logora. Evo što kaže dokument („falsifikat“): „U predmetnom logoru Jasenovac nalazi se nekoliko vagona starog željeza i gusa, ova uprava isti je ponudila ljevaonice Daruvar, da ga preuzme uz naplatu po određenoj cijeni, na što je poslovodja iste ljevaonice prišao.

Nakon kraćeg vremena poslovodja ljevaonice izjavio je kod ove uprave da to željezo nemoženama platiti jer da ima odobrenje Ministarstva industrije i ruderstva.

Obzirom da Ministarstvo industrije i ruderstva prošle t.j. 1945. god. Izvozilo sve strojeve i važnije stvari te da je to stajalo pod kontrolom pomenutog ministarstva, pa povodom toga da se Naslov za razjašnjenje dali se može dozvoliti izvoz željeza i gusa ljevaonici, a bez naplate za isto. (Hrvatski državni arhiv-HDA, Zemaljska uprava narodnih dobara-ZUND, kut. 365.)

Od 18. travnja 1946. situacija se po pitanju nadzora i upravljanja nad logorom u Jasenovcu promjenila, o čemu svjedoči ovaj dokument: „Na gornje naredjenje ovaj odjel poveo

je izvide po gornjem predmetu putem Poverništva u Novskoj i Odjela unutrašnjih poslova ONO u Daruvaru i od ovoga potonjega dobio obavijest od 18. IV. o. g. broj 2404/46., koji se u punom prepisu podastire naslovu iz koga se vidi da dotični odjel pridržaje sebi pravo da sa imovinom logora u Jasenovcu jedino on raspolaže i da ovaj odjel nema prava obuhvatanja cijelokupne imovine logora u Jasenovcu“. (HDA, ZUND, kut. 365.)

A kako je „anarhično“ raznošen materijal iz Jasenovca, govori nam sljedeći podujli dokument za koji ipak treba i malo vremena za čitanje, a onda i razumijevanje: „U svezi s Vašim dopisom od 4. IV. 1946. broj 1825/46 izvješću Vas o sljedećemu:

1./ Našim znanjem, a na temelju molbe daruvarske ljevaonice Ministarstvo unutrašnjih poslova odjel za izvršenje kazne svojim rešenjem od 5. III. 1946. broj 8299/46. odobrilo je daruvarskoj Ljevaonici da iz biv. logora Jasenovac može izvesti dva vagona starog željeza.

2. / Svojim nalogom od 26. II. t. g. broj 7.058/46. Ministarstvo unutrašnjih poslova Odjel za izvršenje kazne ovom odjelu nalaže sljedeće:

„Ponovo Vas upozoravamo, da izdate nalog Stanici Narodne milicije u Jasenovcu da tamo nalazeći se materijal nitko ne smije uzimati bez odobrenja ovoga Ministarstva, jer smo dobili podatke da unatoč zabrane ovoga Ministarstva materijal se još uvijek razvlašta (raznosi).

Stavite se u vezu sa tajništvom Okr. Noa Daruvar i zamolite ih da oni pismenim putem upozore tajnika kot. Noa Novska da on bez odobrenja ovoga Ministarstva ne može nikome izdavati (odobravati) da iz Jasenovca vozi bilo kakav materijal. Ovo Ministarstvo ne odobrava da tajnik Kot. NOa u Novskoj cisterne, koje se nalaze u Jasenovcu prodaje SPOMu u Novskoj, jer će ovo Ministarstvo odlučiti kome će se cisterne predati.“ (HDA, ZUND, kut. 365.) Prema tome, nikakva anarhija i bezvlašće kakvim se razbacuju istinoljupci Dobrice Čosića, propagandisti iz Preradovićeve.

Prije se ovdje nagomilalo „falsifikata“ iz Hrvatskoga državnog arhiva. No za dokazivanje tih falsifikata potrebno je malo više se potruditi, više čitati itd. nego što se to dade Radanoviću, Mataušiću, Pilselu, Ponošu, a o Kosanoviću da i negovim...treba završiti prvi razred i onda polako i po redu dalje.

I na kraju se kao problem pojavila i posljednja rečenica recenzentice koja također nije naznačila SNV-ovo terevenki u Prerado-

vićevoj. Dr. sc. Andrijana Benčić „usudila“ se napisati, između ostalog, na kraju svoga teksta i sljedeće: „Upravo je zato najveći znanstveni doprinos ove knjige, a što će vrijeme samo dokazati, da već vrlo osnovni povijesni dokument, fotografija, čak i bez daljnjih i kritičkih usporedbi s dodatnim povijesnim izvorima i dokumentima, može dati vrlo detaljan i jasan uvid, kao i odgovore na pitanja koji je iz sustava jasenovačkih logora zaista nastavio postojati nakon 1945. godine, a koji su logori prestali postojati i djelovati sa zlom i zločinima koji su ih izazvali“ (Dorde Mihovilović, Jasenovac 1945.-47., fotomonografija, Jasenovac – JUSP Jasenovac, 2016., str. 7.-8.)

Još je ilustrativniji i sam autor na str. 256. gdje navodi: „Demontaža strojeva: „Fizičke radove obavljali su ratni zarobljenici koji su svakog dana dovođeni iz prostora zarobljeničkog logora koji se nalazio u središtu mješta Jasenovca“ Treba li nakon ovoga pitati se zašto na toj terevenki nije bio D. Mihovilović?

Knjigu smo imali kratko vrijeme u rukama i nismo ju imali vremena osobito i dugo gledati i analizirati. Unatoč velikom broju fotografija, čini nam se da su one vrlo ciljano izabrane i da i ne govore baš previše o poratnom logoru u Jasenovcu. Za takvu „slikovnicu“ doista je bilo potrebno uložiti mnogo vremena, truda i rada te je za svaku povalu na jednom mjestu imati toliki broj fotografija iz Jasenovca u to vrijeme. No pravi posao povjesničara tek slijedi. Jer, iako ovo jest veliki posao, iako slika govori i više od tisuću riječi, neophodno je napraviti temeljitu vanjsku i unutarnju kritiku tih fotografija kao izvora, te s ostalim dostupnim izvorima donositi što točnije i bolje zaključke. Knjiga je za sada u potpunosti jednodimenzionalna, a mi živimo u višedimenzionalnom svijetu koji traži znatno više i od povijesti, makar se služila i medijom fotografije. Od ovih Čosićevih akademika, koji već sve znaju i kojima povijest ne treba, to se ne može očekivati. Povijest je prezbiljnja znanost, a tematika kojom se gornja ekipa pokušava baviti još je ozbiljnija da bi se stavila u sat i pol vremena blebetanja. Slavko Goldstein zaista je doktor za ove nove skojevske hrvatske i srpske doktore. Između njih, Ponoš izide kao najjača karika. Na što nam je povijest spala da doktori ne znaju ni pročitati nekoliko osnovnih podataka i predstaviti ih puku. Umjesto toga, zazidali su nas u svijetu u kojem su kuće od čokolade, a prozori od marmelade i ondje doista radi svatko što hoće.

Dr. Vlatka VUKELIĆ,
povjesničarka i profesorica na Hrvatskim studijima

Hrvatska mora što prije ukinuti tzv. Dan antifašističke borbe jer je to potpuna izmišljotina

Hrvatska ne treba dokazivati svoju pripadnost Evropi preko antifašizma. Baš naprotiv, pripadnost europskome krugu dokazana je par stotina godina ranije kada se upravo na taj datum odigrala Bitka kod Siska (22. lipnja 1593.).

Razgovarala:
ANDREA ČERNIVEC

Kod spomen-obilježja ‘Križ istine’, na rubu šume Brezovica kraj Siska, izaslanstvo HSP AS i ove je godine položilo vijence

i zapalilo svijeće za sve poginule u toj šumi. Svake godine u ovo vrijeme HSP AS upozorava na sav besmisao obilježavanja, a još više slavljenja 22. lipnja kao Dana antifašizma u rangu državnoga praznika. O čemu se tu zapravo radi?

Postoji niz argumenata za to. Naime, s povjesno činjenične strane toga se

dana 1941. u šumi Brezovica kod Siska nije dogodilo baš ništa. Dakle toga dana nije osnovan nikakav Prvi (sisački) partizanski odred, već je skupina članova lokalne komunističke organizacije u strahu pred viješću da je Njemačka prekršila pakt o nenapadanju i prijateljstvu sa Sovjetskim Savezom, pobegla